

ספר עיריין קדישין תניינא

הוספות והשלמות לעירין קדישין קמא מה שחבר זה גילה זה דברים יקרים, העומדים ברומו של עולם, על פסוקי התורה מסודרים, וכמה לקומים יקרים, בקדושה ובטהרה המה נאמרים, כתבנית העירין קדישין קמא אשר ילאו מסוב ממלל כרבין האשל הגדול אשר ברמה, עיר וקדיש מן שמיא גחית היה הרב הקדוש והטהור אשר האיר בקדושתו בכל העולם בזינא עילאה וייקרא, עמודא דנהורא, רב רבנן וחכם הרזים, מר החסידים ועמרת הגדילים, אספקלריא המאירה דין גליא ריח עמיקא ועמירא, ראש גולת אריאל הנערץ והנקדש בחוך רבנות אלפי ישראל ושמנו הטוב הולך מסוף העולם ועד סופו חוסר מגזע אבני שיש מסור מרנא ורננא כר ישראל זלוקלהיה מרוזין כבנימ אשר אחיב תקע אהלו ומקום קדשו נקיק סאדינארי ושם חלקת מחוקק ססון בהרב הקדוש אור העולם מויה שרום שכנה ייע מפאהרעבוסט בהרב הקדוש והטהור הדמי לבר אלהין מויה אברהם המראה ייע בן רבינו הגדול תנא דאורייתא רבן של ישראל המגיד הגדול ממעוריעט מויה רוב בער ייע אשר יק מים על ידי רבינו הצעשיט הקדוש זייע ועכיי וגם נספח לחיבורי טהרה מה שגלאתי מחברת עוד בהכתבי הקודש הללו מכתב מהתנא אלקי רי ירחנן בן זבאי ומכתב מה שגלאתי בכנסי ההיק מדריש מאוסטרפארי :

הובא לביה"ד בהוצאת המעתיק והמסדר הרב רי מאיר הרוי ראביץ מראמפארי חסן נכד ההיק רי מאיר מפרימישראל זייע ועכיי :

בארטפעלד בשנת תרס"ז לפ"ק.

ברפוס הרבני וכו' מויה יוסף מאיר ברייער ניי

חנות הוונד לינגטונט
www.hebrewbooks.org
ע"י חיים תש"ד

אמר המעתיק והמסדר והמביא לבהד"פ.

עתה אהם צרכי ד' אליכם אישים אקרא הנה אני כותן לפניכם היום צרכי
 גוש חם להציל צרכי אל תך צרכי משכו וקחו לכם את הספר
 "עיריין קדישין" הנא הלו והסענגי בדשן נפשיכם אשר יגעתי ומלאתי וקדתי
 והעתקתי וכתתי קודש אשר יש הנה ידו ומקום קדוש יהלכין ומלאר מים חיים
 דברים יקרים ומשמחים את הלב המצומעים הנלמדים בקדושה וצטטרס אשר
 ילזו מפיס ומלל וצרכין האי הנא ללקי קודש הקדשים ומלא וצרכי נר
ישראל ומרזין כ"ע אשר שמי העצ הילך מסיף עולם עד סופי והנה לקבל
 הסכומה על כפר זה כחק הניהן לקפנים הדשים לא הרהצת ע"ז נפשי כי
 אמרתי פן ליסי חילס כפוגם בצכיד רצונו ז"ע כי מי חרש אשר לא נאמע
 מפרשת גדולה האי אולנא וצרכי ותקופא דרישא העל עד ליה שמיא כתיבא
 "צעירין קדישין" קמא והמחבר הקדוש האלה ימליץ עוז צעדינו וזכתי העוז
 יעמוד לנו ולצרכנו עד צא גואל לדקנו לעיר קדשנו לכיי

ב"ד עבר לעברי ד'.

והנה צכידן השגת גבול צמח אני צאלה כי שארית ישראל לא יעשה עולה
 חלילה כי כצר לנו מוחסרים ע"ז עפ"י דהס"ק ומלכותא דארעא בעין
 מלכותא דרקיע וכל אדם יוכל לאקור את שלו על אחריס וחלילה לשום אדם
 צעולם סן צמדינה זו או צמדינה החרת כהדפיק את הספר הלו צלתי רשיתי
 והסכמתי או צאי כחי ולהשמיעים יונעם ותצא עליהם צרכי עוז :

בראשית

תניינא

פתח

עיריין קדישיין

זריאה הולכך לצוא לידי למוס וכינוי
 וזה פירש הפסוק זריאית זריא
 חלקים אימת זא לידי למוס הנקרא
 חלקים את השמים ואת הארץ כשזאו
 לידי זריאה שהיא השמים וסארץ וכל
 חמר בהם נק לדיק בן לדיק שזעזע
 ונקדש שזעזע וגופו למשוך לו חיות
 פנימיות אין סוף ז"ה לדיק כזה יכול
 להעלות כשמות ישראל למקור שזעזע
 וזהו פי' הפסוק אדם כי יקריב
 זבח קרבן לדי' אדם גימטו ז"ה
 שזואו פנימיות אין סוף ז"ה אש
 זמשיך חיות ופנימיות אין סוף ז"ה
 שנקרא ז"ה אזי יכול לקרב כשמות
 ישראל למקור שזעזע לדי' וזהו פירוש
 הפסוק בהעלותך את הנרות כר די'
 כשמות מדי' אימת יכול להעלות כר די'
 אל מול פני המזבח אש ים חיות
 זמשיך המזבח לחיות כ"ר ז"ה ולכן
 חלדיקים הקדושים לא הי' להם שום
 התנועות צענה התפילה ולא הי'
מניחים

הרב הקדוש זלנה"ה , זריאית
 זריא חלקים את השמים
 ואת הארץ הקצ"ה הוא כשמות של
 העלמות יחסורה היא היות של
 העולמות וישראל היא כפש של
 העולמות וגל ידי המנוע שהיא
 החדה הקדושה שהיא בחינות רוח
 כשמה התחברות והתקשרות בין ישראל
 לחייהם כששמים וזהו איייתא וקצ"ה
 וישראל חל אייין וזהמה זה קודם
 זריאת האדם לא הי' ווי לקבל עליו
 עול ולכות שמים כדכתיב ואלהם אין
 לעבוד את האדמה וכאמר ורוח
 חלקים נרחפה על פני המים כי לא
 הי' לה על מי להיות מנוע
 וסיקור :

בראשית זריא חלקים את
 השמים ואת הארץ
 קודם זריאת העולם לא הי' שום
 כינוי ולמוס נק הי' להם חיות
 פנימיות אין סוף נק אחר שזאו לידי

ואמרינן כי זא העשיות האלו הוא
 כח הצרכא צ"ה וע"כ ה"י יכולים
 לעשות האלוה וד"ל †

אמרינן קפריס כי ה"י אומרינן חיות
 אומרינן חיות חין סוף צ"ה וה"י ציעל
 החיות שלהם אך פליאה האך ה"י
 עושין מלות בגשמות והחיות כי ה"י

פרשת לך

בעלמך ואלד איצרים הנאים אמת
 שלא נסתנה צשעת הסכנה ולא
 ואלד שמוע של חסד אשך עליך
 וד"ל †

והאמין צ"ד ויחשבה לו לדקה
 ואמר היא זללה"ה כי
 בכל האלוה שאלם עושה הקדים לו
 הסמ"ת כמו שכחוצ וי יקדמיו
 ואשלים וי עשה לילית עד שלא
 נהתי לו עליה וכו' רק איזה מלה
 יוכל להיות בלי אקדימיו ודי היא
 מלות אמונה צדי כמו לדקה אשר
 עשיר כותן לעני בלי שום דבר
 ועשם רק בחנם על זה אמר הכחוצ
 והאמין צדי ויחשבה לו האמונה
 שלו ללדקה כמו שעשיר כותן לעני
 בלי שום דבר רק בעלמו בלי
 שום אקדימיו כך האמונה שלו היתה
 בלי שום אקדימיו †

עתה ידעתי כי אשה יפה אראה
 את וכו' ודייק תיבת עתה
 והיבת את ואמר הוא ז"ל כי יש
 שני מיני יופי בעולם האחד שהיא
 בעלמה יפ"ה ואלד איצרי הנאים
 והיפ"ה וה"צ שהוא בעלמה אינה
 יפ"ה רק שמוע של חסד אשך עליי
 וכמו שאמרו חז"ל אסתר יקקה
 היתה אלא שמוע של חסד אשך
 עליי וכראה הסילוק בין שני מיני
 היופי האלה שזו שהיא בעלמה יפה
 ואלד איצרי הנאים כח"ל היא המיד
 ציפ"י ואפי' בלוחו זמן שיש סכנה
 ציפ"ה . וזו שאלד עלמה אינה יפה
 אלא שמוע של חסד אשך עליי א"כ
 במקום שיש סכנה כשהיא ציפ"ה
 הקצ"ה וקלק שמוע של חסד אמונה
 בכדי שלא תהי' בסכנה וזה פי'
 הפסוק עתה ידעתי פי' כשהיתה
 בסכנה ידעתי כי יפה אראה את

פרשת וירא

הצחירה שלו ואמר זה על הלדיקים
 שבזמנינו הלדיק סקטן יוכל ג"כ
 לעשות מופת כמו הלדיק הגדול
 האמיתי והוא כדי שלא ידעו מי הוא
 הלדיק האמיתי אך בדעתך הצקס לך
 לדיק האמיתי ע"י הצחירה שלך וד"ל:
אמרן חז"ל על פסוק ואברהם
 סי' יסי' לגוי גדול ונכאן
 זכר לדיק לצרכה ולהיפך על רשעים
 שם רשעים ירקצ דקדק הרצ ז"ל
 למה אלל צרכות לדיק אמרו זכר
 ואלל רשעים אמרו שם ואמר הוא
 ז"ל כי הענין הוא מוזכר ע"י האמר
 בהקדמת הזוה"ק דרבא חמשאה זכרו
 עם וסי' רנ"ח עשה . שמי עם י"ח
 פס"ה ל"ח וביאור הדברים הוא
 לדיק לא כאמר על מי שמומר את
 עלמו מלעצור על מלות ל"ח בלצד
 רק כ"א על מי שמומר לקיים
 הרמ"ח מלות עשה ג"כ כתיקונו וכן
 הואר רשע מכנין על מי שעובר על
 ל"ח סי' ועל זה אמר זכר ללדיקים
 שמקיימין גם העשין הרומזים בזכר
 ושם רשעים שאינם זמירים בל"ח
 הרמזים צמתי וד"ל :

ויר' פקד את פרה כאשר אמר
 במדרש כמה עקרות נפקדו בו
 ציוס ושומחה גדולה היחה צעולם
 והקשה הוא ז"ל מה שומחה היחה
 ציוס זה שרצה עקרות נפקדו בו
 ציוס עם פרה הלא צעת ההוא לא
 סי' עוד יהודים צעולם אלל אברהם
 ושאר העולם סי' כולם נכרים ולא
 סי' לריך לסיח כל כך שומחה צעולם
 כי נולדו עוד גוים רבים צעולם
 ואמר הוא זללה"ה כי הקצ"ה רלה
 פיה"ה הצחירה אז ציד האדם לצחור
 לו אלקי אשר יועצ צעיניו כאשר
 סי' באברהם אע"ה שצחר לו די
 ללדיקים אם כן כשהפקוד פרה
 בעלמה הלא אז כולם ידעו שאלוקי
 אברהם אמת והוא אחד ושמו אחד
 והוא מנהיג וזכר העולם ולא יסי'
 מלל הצחירה צידם רק מומחה מופת
 מה עשה הקצ"ה הפקיד בו ציוס
 עוד לעקרות אחרות ג"כ כדי פיה"ה
 להם אלקית הרבה כדי שלא ידעו
 מי הוא אלקים אמת מלל ראי' ומופת
 רק פיה"ה הצחירה צידם לבקש לו
 אלקי לאשר יספון ויועצ צעיניו מלל

פרשת חי' שרה

אדוכי והקשה הוא ז"ל אחד וכי דרכה
 של רבקה לשאול על כל מי שתפגע
 וסז

חי' האיש הלז הסולך בשדה
 לקראתינו ויאמר העבד הוא

בגמתי בן והקטטה הוא ז"ל איך יוכל להיות שני הפכים בנפש אחד אם בן אינו צה יחס צה אינו בן וחינוך היה ז"ל שאינו ואילו דברי אלקים חיים כי ידוע וכן הוא האותה כי בחינות דכר הוא בחינות נשפיע יבחינה נקבל היא צחי מקבל ואיתא בזה"ק כי יש לדיק עליון והיא צחי דכר צחי נשפיע ויש לדיק התחחון צחינה נוקצה צחי מקבל והלדיק העליון נשפיע להלדיק התחחון ודורו על הצרכים אצוי ע"ה לא ה"י שום לדיק לקבל השפעתו [כי ה"י לך עליון] וה"י בחרת לא להיות צחינות נשפיע וגם צחינות נקבל הכל נעשה על יד ולא מצינו כי ה"י צחינות בן וצחינות צה וד"ל :

וה"י נהם זה שהספיד לה הענד הוא אדוני וכי ילחק אדוני ה"י הלא הצרכים ה"י אדוני אצל ידוע כי ילחק ה"י נדת בצורה ובאשר נחתה הלדיקה הנדת בצורה של ילחק כחצלה נאוד אצל זאת ידעה כי יסתחא ים איש גדול נאוד נודות החקר שינחוק נדת הבצורה ולולא זאת אין העולם מתקיים לז"ה שאלה נ"י שאיש הלזה היינו שנדתי של חקר להנחיק נדת הסולך לקראתינו שה"י ילחק נדת הבצורה והספיד הענד ה"י אדוני ה"י הצרכים שה"י נדת החקר וד"ל : **ךד'** צירך את הצרכים בכל צגמרא ים פלוגתא חד נאור צה ה"י לו לצרכים אצוי ובכל שום נוד נאור בן ה"י לו לצרכים אצוי ובכל

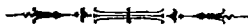
פרשת תולדות

כל יולאי ירך יעקב טטים ושם ס"י והמ"ב עולה רנ"ח אצל אלל נשמה רציו ע"ה כחוצ ויתן על פניו נקו"ה ה"י של ילחק ס"י של יעקב ה"י של אצמס וסבן : **ואלה** תולדות ילחק בן הצרכים כחצי הנש"ל נשמה עמו עושה שלום צמרותיו האשל נקרא חקר נשמה עושה שלום וע"י עושה שלום צמרותיו

איתא צוה"ק נשמה שקול כנגד האצות כי כחצי אלל האצות שקדשו כל סמ"ח אצרים כילד אלל הצרכים אחד ס"ה סף לו ה"י הצרכים צביו רנ"ח ילחק צביו ר"ה חקר נ"י אצל לאחר שבחיו ויה"י ילחק בן ארצעים שמה צקחחו את רצקס ר"ח וארצעים היא רנ"ח יעקב צביו ספ"ב וחקר ס"ו ולאחר שבחיו ויה"י

גהיה זה רק שיחכלל בגזרות לבן
 כחוצ ויפיל אברהם על פניו וילחם .
 נחביל בצמינת ילחם אצל על שרה
 הקפיה השי"ה ואמר למה זה לחם
 שרה דהוא עלמה צמינות ויקצא
 ולמה לה עוד צמינה זו . והסתהג
 העולם היא ג"כ כך כשתהג העולם
 בחסד כת צארכי אדם מפחד תו 7
 וכשתהג צדין לריכין להאמין שי"ה
 עוז טכך היא תויה הגזרות מחסדי
 והחסדים מגזרות וכעת צודאי הקציה
 מנהיג הכולס צדיקים ולריכין להאמין
 שצודאי יהי טוב ויהי תולדה
 רחמים אמון כן י"ר †

צמחויי טייבו תולדה שמש"הם
 רחמים צה העולם וכן כל תולדה
 הוא מאש ומים בשאין גסם אין
 יכול לגדל וכשאין שמש ג"כ אין יכול
 לגדל וזה ואלה תולדות . ילחם
 האין יכול לה ליד . בן אברהם
 לפי שנכלל צמדת אברהם . צמי
 חסד והי" טכך ויקצא חסד וגזרה
 אברהם ה ליד האין תולדה
 ילחם לפי שנכלל צמדת ילחם . צמדת
 הגזירה והי" צו ג"כ צי צמי הכ"ל
 ע"ש כשיש לאדם אהבה לריך שי"ה
 לו יראה וכש לו יראה לרך שי"ה
 לי אהבה ונעשה מזה תולדה כשאברהם
 כתצטר צצמדת ילחם ידע שא"א

פרשת ויצא

הלשין ויעקב אע"ה היי מקושר כל
 כך למעלה עד שלא היי צאפטרות
 להוליד צנים והולך לפגים לשונו
 כדי להסתחק מעט ושיכשו צכדי
 להעמיד תולדות וזה שכתב רש"י
 צמחק לשונו כדי להעמיד תולדות
 וכי וד"ל †

הבה את אשתי כי מלאו ימי
 ואצוה אליי ובחצ רש"י
 ז"ל וז"ל והלא קנ צצקלים אינו
 אומר כן אלא כדי להעמיד תולדות
 אחר כן והקשה וכי להוליד תולדות
 מותר לדבר דברים כאלו ותיכך כי
 ידוע דצריח המעור מכוון כגד צריח

פרשת וישב

וישב יעקב צארכן מגורי אציו
 ושאל הרב מ"מ יש לדיקים
 גמורים אשר אין להם יקורים ויש
 לדיקים אשר יש להם יקורים בזה
 העולם ואמר כי הלדיקים אשר אינם
 נחשפיעים לעולם וגם נחמח עלמון
 אין להם שום מעל ע"כ אין להם
 יקורים מ"ו אבל הלדיקים שהם
 נחשפיעים לעולם וצוה"ז יש להם
 אשר אינם עושים מע"מ בזה ההשפעה
 והשפע רק למותרות אללם וצבור זה
 מגיע להלדיקים יקורין וזה וזה פירש
 וישב יעקב צארכן מגורי אציו צארכן
 כמען סרלה יעקב אציו ע"ה לעשות
 ישיבה להשפיע לזה העולם על כן
 בא עליו יקורים וזה מגורי אציו פחד
 לנחק ורש"י פירש ציקש יעקב לישב
 צטלה להשפיע לזה העולם קפץ

עליו רוגזו של יוסף נחמחן האנשים
 שאללם השפע למותרות ולהוספה
 וד"ל :

והאריך אעשה הרעה הגדולה הזאת
 ונחמחתי לאלקים הקשה מה
 לשון הרעה הגדולה וכי רעה קטנה
 ככון לעשות ועיד מה לשון ונחמחתי
 לאלקים לשון גבר ונחמח הול"ל לשון
 עמיד אך הילר בא ליוסף והקית
 חותו שיחמח ויעשה חסובה ושי
 מדריגה גדולה שצמקום שבעל חסובה
 עומדין אין לדיקים גמורים יכולין
 לעמוד לכן השיב יוסף למה לי לעשות
 רעה גדולה כזאת צצציל לעשית
 חסובה וכי לא די ברעה קטנה וזה
 ועוד הלא כבר נחמחתי צסום פעם
 ויש לי לעשירי חסובה על החמחים
 שצבר עשיתי וד"ל :

פרשת מכהן

והעיקר הוא טעה באסונה אומר אכי
 שהיום דומה לכלי ומה שנחמחתי צו
 זה הוא שנחמח צו והנה יש קץ
 הימים וקץ הימים וכשאלם ידבק א"ע
 צקדושה ונחמחתי צהקצ"ה שצכל דבר
 גמחי יש חיות אלקית חמחי אוחו
 כנחמח

ויקח מקץ ות"א והיה מקום סנה
 כל שיש לו סוף יש בו חמלה
 היינו כשאלם קם נחמחתי לדין
 להחמחתי חכף צהשי"ת ונחמחתי יבוא
 לידי צמחון ויראה וזה צכל דכנין
 כנחמח הכסוב סוף דבר הכל נחמח

כי אס תחגבר ילך הרע על ילך גוי. ו
 היא לער גדול והנה מן היאור עולת
 שבע פרות זה זיין מדה ז' ימי הצנין
 וזהם לריך לעבוד להסית והנה זה
 לעומת זה עשה חלקם כי כנגדם
 יש ז' מדה שהם חסד א יפרעה אור
 ולא כדע כי באלו חן קרצנה כי
 הא לא היכר הנליות הקדושות
 המחיי א חס אכן יוסף הלדיק אור
 חלום אחד היא כי רלה כפרוד הרע
 מנוצ וד"ל :

כמאמר הכתוב ואחא מחיי אה כולם
 הוא מדבק ליומין עלאין כמזואר
 בזיה"ק ואצרהם זקן בא צימים יומין
 עינאין וזה קץ הימין ואס לאו ח"ו
 מדבק בקץ הימים וזה קץ כל צער
 בא לפני וכו' ומריד בזה הקדושה
 למקור הקליפות ח"ו ולמקום רע
 והמוך וחו ויהי מקץ לשון לער
 שנקץ שכתים ימים שמדבק א"ע לשני
 קילים הכ"ל ופרעה מלשון עורף
 כמזואר צספרים חולם מלשון החגזרית
 מלשון וחלימינו ותחיינו . לשין חוזק

פרשת ויגש

שפע ואיר מבי המדות יאח"כ היא
 משפעת לכך המדות דיגמת מלכות
 דעולם השפל וזה לך די הגדולה
 וכו' כך די הממכה ולא כ כצא
 למלכות הזי מחנשא לכל לראש היינו
 שהיא משפעת לעני ועני משפיע
 לעשיר השפעה אחייתית ביותר כי
 יתח ממה וכו' וזה ויגש אנו יהידה
 שהוא בחינות מלכות ויוסף שהיא
 בחיי יסוד משפיע ויאמר צי אדוני
 היינו שטען יהודה עם יוסף אחת
 קוצר שאתה המשפיע צי באשר כי
 אחת בחינות יסוד לדיק לא כן היא
 רק צי אדוני היינו כל המדות משפיעים

ויגש אליו יהודה ויאמר צי אדוני
 ידבר כל וכו' הענין מפרשה
 זו אמר שהיא דוגמת עשיר וכש שפל
 כי איתא יתח ממה שצב"ה עושה
 עם העני העני עושה עם צב"ה
 והענין היא כך כתיב לך די הגדולה
 והגזרה והתפארת והכלל וההוד כי
 כל צמיים וצאריך לך די הממלכה
 והיותנשא לכל לראש והמה הזי מדה
 הייני עד ההיד היא חמשה מדה כי
 כל צמיים וצאריך היא יסוד לדיק
 דאחיד צמיים וארעא לך די הממלכה
 היא מלכות והענין מזואר כי מלכות
 לית לה מנחה כלום והיא מקבלת

צבינוטריא חת"ך שיכון צבס הזס כנ"ל :
שמנו אלקיס לאצ לפרעס וללדון
 לכל מלרים אצר ע"ס מעשה ששאלו
 אחיו מדוע אינו יושב צארץ ריסי ומה
 לו ליטב צארץ קיר"ס ומה היא הסיבה
 ולמה הגיע לזאת . אצר כשסיכר
 יוסף עס אחיו אצר מהרו ועלו אל
 אצו ואמרתם אליו כה אצר צנך יוסף
 שמוני אלקיס וכו' וללדון לכל מלרים
 ולכאורה מה זה ששלח לצטר את אצו
 כי הוא לדין צומלים ולאיזס תכלית
 יבושר יעקב אצו ע"ס צמור האצות
 בצצורה כזאת חלל הפ"י הוא כך אצר
 יוסף לאצר לאצו . כה אצר ס"א
 השכינה הקדושה הנקראת כס אצר
 כלומר השכינה איצרת צנך יוסף שמוני
 אלקיס וכו' וללדון לכל מלרים שפירקס
 חלקיתו צעילס וכן אצר שצארץ רוס"י
 כצר יודעים ומכירים חלקיתו י"ת
 ורליני לפרקס גס כאן צארץ הזאת
 חלקיתו י"ת וד"ל :

עד מלכות ואח"כ ככללים ימקבלים
 השפעה אחיתית מנלכות כי יהודה
 הוא מלכות והוא השפיע האחותית
 וד"ל :

ולאביו שלח כזאת עשרה חצירים
 ומכסים מעוב מלרים
 וכו' פי' כש"י כזאת כחשצון הזה
 יסקסה כרצ מה חידש רש"י ז"ל צזה
 הלא השפיק מפרק צאר היעב והילך
 ומצאר מה ששלח לו ומל"י כחשצון הזה
 ותייץ ואצר הנה ידוע שהשס המצוינה
 על הפרנסה הוא חת"ך ס"א היולל
 וק"ס של ס"ח את ידך צבינוטריא
 כזאת ויוסף שלח ליעקב שהנה עתה
 עת רעצון שיעקב יכון צבס חת"ך
 חולי יסתלק הרעב ויכוח לו וזה שכי
 רש"י ז"ל צומחק לצינו מל"י כזאת
 שקסה לרש"י מאצר שכתוב יפורש
 צאר היעב מה ששלח לו ולמה לו
 למיכתב כז"ת וע"ז אצרו רש"י כחשצון
 הזה פירש כחשצון הזה של כזאת

פרשת שמות

מצעלה וסיינו צכח חלדיק לצעל כל
 הלמוטוים חצל ממצה שהוא קיוס
 העולם על כן יוסחר משה פניו סיינו
 שהלדיק מסתיר עלמו לפעמים מצחיות
 ציעיל הכל כי ירא מהציע אל חללקיס
 צסינות

כי ירא מהציע אל חללקיס ומצס
 כתיב ומשה כגס אל הערפל אצר
 שס חלקיס סיינו כי אחפצותח דמשה
 צכל דרא ודרא וכתיב לדיק מושל
 ציראת חלקיס והקצ"ס גוזר ולדיק

צבינוטריא חסידן שיכון צשם הזם כני"ל :
שמנו אלקים לאצ לפרעם וללדון
 לכל מלרים אצר ע"ם מעשה ששאלו
 אחיו מדוע אינו יושב צארץ ריסיי ומה
 לו ליטב צארץ קיר"ם ומה היא הסיבה
 ולמה הגיע לזאת . אצר כשסיכר
 יוסף עם אחיו אצר מהרו ועלו אל
 אציו ואמרתם אליו כה אצר צנך יוסף
 שמוני אלקים וכו' וללדון לכל מלרים
 ולכאורה מה זה ששלח לצטר את אציו
 כי הוא לדין צומלים ולאיזה תכלית
 יבושר יעקב אציו ע"ה צמור האצות
 צצטורה כזאת הלל הפ"י הוא כך אצר
 יוסף לאצר לאציו . כה אצר סיח
 השכינה הקדושה הנקראת כס אצר
 כלומר השכינה אימרת צנך יוסף שמוני
 אלקים וכו' וללדון לכל מלרים שפירקס
 אלקיתו צעילם וכן אצר שצארץ רוסיי
 כצר יודעים ומכירים אלקיתו י"ת
 ורליני לפרקס גס כאן צארץ הזאת
 אלקיתו י"ת וד"ל :

עד מלכות ואח"כ ככללים ימקבלים
 הששפעם אחתיית מנלכית כי יהודה
 הוא מלכית והוא השפיע האנתיית
 וד"ל :
ולאביו שלח כזאת עטרה חצירים
 ומכסים מעוב מלרים
 וכו' פי' כש"י כזאת כחשצון הזה
 יסקפה כרצ מה חידש רש"י ז"ל צזה
 הלא השפיק מפרט צאר היעב והילך
 ומצאר מה ששלח לו ומלי כחשצון הזה
 ותייך ואצר הנה ידוע שהשם המצוינה
 על הפרנסה הוא חסידן הא הילול
 וקס של פתח את ידך צבינוטריא
 כזאת ויוסף שלח ליעקב שהנה עתה
 עת רעצון שיעקב יכון צשם חסידן
 אולי יסתלק הרעב ויכוח לו וזה שכי
 רש"י ז"ל צמתק לצינו מלי כזאת
 שקטה לרש"י מאצר שכתוב יפורש
 צאר היעב מה ששלח לו ולמה לו
 למיכתב כזאת וע"ז אצרו רש"י כחשצון
 הזה פירט כחשצון הזה של כזאת

פרשת שמות

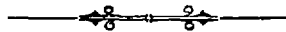
מצעלה וסיינו צכח הלדיק לצעל כל
 הלמותיים אצל ממצה שהוא קיום
 העולם על כן יוסתר משה פניו סיינו
 שהלדיק מפתיר עלמו לפעמים מצחינות
 ציעיל הכל כי ירא מהציע אל האלקים
 צחינות

כי ירא מהציע אל האלקים ומצם
 כתיב ומשה כגס אל הערפל אצר
 שם אלקים סיינו כי אחפצותא דמשה
 צכל דרא ודרא וכתיב לדיק מושל
 ציראת אלקים והקצ"ם גוזר ולדיק

בזה בלל כי אללו היי הדברים מוטבעים
 כמו דרך הטבע בצאח אכזים רק עיקר
 התפעלות שלו היי עייז שהיי מתחכל
 בטבע העוהיז שהוא הקהר ולמלוס
 גדול וכמו שאמרי חז"ל ואם לאו יזכר
 לו יום המיתה וזה צידאי יתעירר לשוב
 מחמת שהיא מהלמלוס היותר לחנון
 לכן בכל לדיק כפי עיקר עצודתי עיקר
 קבלת היראה מהציע אל האלקים .
 זה הפירש ומשה עלה אל האלקים
 היינו שעייז שם אלקים שהיא המלוס
 יש עליי לבחינות משה לשורשו כי העיקר
 היא היראה מהשטיי שמוטפיק יראה
 מהציע אל האלקים שהיא המלוס
 וד"ל :

בחינות המלוס ועייז כחיצ ומשה
 עלה אל האלקים היינו שהעלה בחינת
 המלוס עייז שלא יסתיר יותר מהלירך
 לעוצה העולמית וד"ל :

אן יאמר כי ירא שהלדיק מתבל יראה
 עייז שמציע אל אלקים היינו שרואה
 המלוס והסקה היותר לחנון שכל
 מה שמתחכל ורואה למלוס היותר
 לחנון מוטפיק על עלמו יראה יותר
 וזהו ויקטר משה פניו הי כי שהסתיר
 עלמו לעיין בלמלוס והסתרות כי ירא
 מהציע אל אלקים כמו שכאמר בחספה
 למשה ימי שנותיו וכי כי גש מוש
 שהם דברים פשוטים לכאורה . אך
 האמת הוא כן מפני שהסודות ורזין
 עילאין היי אללו בטבע ולא היי מתפעל

פרשת וארא

עוסק תמיד צביעול דינים ויש לדיק
 שעוסק תמיד בהמתקת הדינים והלדיק
 אשר עוסק בהמתקת הדינים הוא
 מנהיג הדור והוא מתבל כל היסורים
 על עלמו ואח"כ יש ציבלתו להמתקן
 וחריי תילי ומטיח לא יסבין ליי ולכן
 מוכרח לקבל עליו היסורין ולכן משרעיה
 אחר ואם אין מחנו כל מתפרך אשר
 כחצת והיי לו מת"כ בעד ישראל והיי
 ציבלתו

וידבר אלקים אל משה ויאמר
 אליו אני די עייז שכתוב
 ואתו לא תלל הרעות וזהו וידבר
 אלקים שהיא מדה הדין הקשה אל
 משה היינו רק לגבי משה שהוא
 המתבל . ויאמר אליו אני די עייז מלדו
 היא רק בחינות רמות כי תיפניו
 לא תלל הרעות ח"ו :

עוד כי הנה ידוע שיש לדיק אשר

כופר נפשו לדי היינו לנאור נפשו
 צעד ישראל וזה ודבר אלקים אל
 משה כי משה הוה לשון משה דובר
 אליו אלקים כסיקבל עליו מסיב משה
 אלקים ויאמר אליו אני די משה
 הרחמים להספיע כל עוז על ישראל
 וארא אל אברהם וכו' צאל סדי ושמי
 די לא נודעתי להם סדי הוה צמי
 לימלום מי שאמר לעולמו די וכו'
 אשר זה הענין הוה ציול דיכיס
 אמנם ושמי די לא נודעתי להם כי
 לא הוה ציכולתם להספיע כמו משה
 רצינו ע"ה כל עוז לישראל וד"ל :

ציכלת להמחיק כל הדיכיס . וזה
 הספיע צין שאל המלך וצין דוד
 המלך ע"ה כי שאל אמר אשר חמל
 העם על מיטב הלמן והסיב לו
 שמואל אם אין ציכלתך לנאור נפשו
 צעד ישראל קרע די חת הממלכה
 והמתן לרעך הטוב מונך וזה דוד המלך
 ע"ה אשר אמר חתי נא ירך צי וצדיח
 צבי ואלה הלמן מה עשו :

יזה הענין כי תשא חת ראש צבי
 ישראל אם תרלה להיות ראש
 ומנהיג הדור אזי לפקדיהם קודם לריך
 אהם למלכות הקדום ואז ונתנו איש

פרשת בשלה

לעצם שהיא צחינות למלום והסתרת
 חלוקית ולהיות לועלה מהעצם ששם
 היא החבלות חלוקית יוחר להיות
 קרוב לאלקים ולכן על הקריעה לא
 הוה לריך הקצ"ה להתנות עם הים
 כי זה רלון כל הצריאים ועיקר
 התחלי הוה לשוץ בחזרה אל הים
 ולהיות בהעצם ועל זה הוה לריך
 התחלי וד"ל :

וישב הים לפניה צוקר לאיתנו
 ופירש רס"י לתחלי הראשון
 שהתנה עמו צטעת צריחת העולם
 והקושיא ידוע דה"ו לו להמדרש לומר
 זאה ציווי הקריעה אכן הקצ"ה הוה
 אין סוף צ"ה וכשרלה לצרוח העולם
 סוכרה להתלצט צלצוסין ומלמועים
 מדרכי העצם ובודחי כל התחליים
 כולם רולים צכל כוסם ללאת סוץ

פרשת יתרו

מרגיש ה'ד ש'עשה ז'ח ו'אין ל'ריך
 לומר לה'ד כמו כן הש'י'ת ה'י אז
 צ'ענה מ'ת הר'שט ט'ל כללות י'שראל
 ו'א"ב כ'ש'ש'י'ת ה'י ר'ול'ה ש'יקצ'לו
 י'שראל ח'ת ה'חור'ה מ'ז'יל'ה ה'י כל
 י'שראל מ'רג'י'ס מ'ה ל'ע'ש'ו'ת ו'ל'א ה'י
 ל'ריכ'ס ל'ומר לה'ס ר'ק מ'ע'ל'מ'ס ה'צ'י'טו
 כל ה'חור'ה ו'ה'י ש'י'ך כ'ע'ש'ה ק'וד'ס
 ל'כ'ש'מ'ע ו'ה'ב'ן :

ת'יר'י'ן ה'י' ז'ל מ'ה ש'מ'ק'ס'י'ס
 ה'ע'ול'ס ח'י'ך ש'י'ך ל'ומר
 כ'ע'ש'ה ק'ד'ס ל'כ'ש'מ'ע ז'ה'ל'א ל'ריך
 ל'ש'מ'וע מ'ה ל'ע'ש'ו'ת ו'א'מ'ר ה'ו'א כ'ן
 ז'ה'נ'ה כ'ר'א'ה כ'ש'א'ד'ס ר'ול'ה ל'ע'ש'ו'ת
 ש'ו'ס ז'כ'ר פ'ס'יע'ה ש'א'י'ן ל'ר'ך ל'ומר
 ל'ה'י'ד ע'ש'ה כ'ך ו'כ'ך כ'י ה'ר'א'ש ו'ה'מ'ו'ת
 ה'ס כ'ל'לו'ת כל ה'א'ז'ב'ר'י'ס ו'כ'ש'ה'מ'ו'ת
 ו'ה'ר'א'ש ר'ו'ל'י'ס ל'ע'ש'ו'ת ז'כ'ר מ'ה מ'ז'יל'ה

פרשת תרומה

ס'צ'יר'ה כ'ש'א'ד'ס מ'ש'ב'ר ל'בו ו'פ'י'ר'ם ח'ת
 ע'ל'מ'ו מ'כל ה'ע'נו'בו ע'ו'ה'י'ז ו'מ'א'ס'ס ז'ר'ע
 מ'ז'ה ה'ק'חו ח'ת ה'ר'ו'מ'ה'י כ'י מ'ז'ה
 מ'ח'ר'ו'מ'ס ה'כל ל'ש'מו י'ת ו'ז'הו ו'ע'שו
 ל'י מ'ק'ד'ש כ'י ר'ח'מ'נ'ה ל'ב'א ז'ע'י ו'כ'ש'א'ד'ס
 מ'כ'ד'ז ל'בו ל'ע'ש'י'ת ר'ל'ו'ן ק'ו'בו ז'ז'ה ה'ו'א
 כ'ע'ש'ה ז'ח'י'ו'ת מ'ק'ד'ש ו'ש'כ'נ'ה'י ז'ח כ'ס
 ז'ח'ו'כ'י ל'א כ'א'מ'ר ח'ל'ל ז'ח'ו'כ'ס ו'כ'י
 ה'כל ז'י'ד ה'א'ד'ס כ'מו ש'כ'ח'י'ז פ'ח'מו
 ל'י פ'ח'ח כ'ח'ו'דו ט'ל ע'מ'צו ו'א'כ'י ח'פ'ת'ח
 ל'כ'ס כ'פ'ח'חו ט'ל ח'ול'ס כ'י ה'ב'א ל'ע'ס'ר
 מ'ס'י'ע'י'ן ח'ו'תו ח'כ'י ח'ו'ע'ר ו'ע'שו ל'י
 מ'ק'ד'ש ע'ל'ש'ו'ן ה'ז'מ'נ'ה כ'ש'א'ד'ס מ'ז'כ'ן
 ע'ל'מו ו'כ'ע'ש'ה ז'ח'י'ו'ת כ'ל'י ע'ל י'די
 ח'ש'ר י'ד'צ'בו ל'בו י'ד'צ'בו ל'בו י'די ס'צ'יר'ת
 ל'בו

ו'י'ק'חו ל'י ה'ר'ו'מ'ה י'ח'ת כל ח'י'ט
 ח'ש'ר י'ד'צ'בו ל'בו ח'ק'חו ח'ת
 ה'ר'ו'מ'ה'י פ'י' ר'ש'י' ו'י'ק'חו ל'י ל'ש'מ'י
 כ'ח'י'ז ו'ח'תה מ'ח'י' ח'ת כ'ול'ס כ'י ח'ד'ס
 ל'ריך ל'י'ד'ע ש'ח'י'ו'תו י'ת ז'כל ה'ע'ו'ל'מו'ת
 ו'ז'כל ה'א'ד'ס ו'ח'ף מ'ה ש'א'ד'ס ל'ומר
 ו'מ'ח'פ'ל'ל ה'כל ז'כ'ו'תו י'ת כ'מו ש'כ'ח'ז
 מ'מ'ך ה'כל ו'מ'י'ד'ך נ'ח'נו ל'ך ח'ול'ס
 ה'ז'ח'י'ר'ה ח'פ'ש'י'ו'ת כ'י ה'י'כ'ול'ת ז'י'ד
 ס'א'ד'ס ל'פ'ע'ול ח'י'ז ז'כ'ו'תו י'ת ה'י'פ'ך
 ר'לו'בו ו'ז'ה ה'ו'א מ'ו'ר'י'ד ה'ק'דו'ש'ה ל'מ'ק'ו'ס
 ש'ר'ע ו'ז'הו ו'י'ק'חו ל'י ל'ש'מ'י ש'י'ק'חו
 ז'ח'י' ל'י ל'ש'מ'י ל'ע'ש'ו'ת ר'לו'בו ו'ז'ה
 ח'ר'ו'מ'ה ח'י'ס ה'כל ל'די מ'א'ח כל ח'י'ט
 ח'ש'ר י'ד'צ'בו ל'בו י'ד'צ'בו ה'י'א ל'ש'ו'ן

לבו צנה הוא כעסה צחינות כלי
להסגרות הקדושה וד"ל :

וואת התרומה אשר תקחו מלחם
זה וכסף וכחשתה כי גם
מי שאינו זוכה לעסקי צחורה ומלח
יכול לקרב אליו י"ת על ידי מעשה
הלדקה צחינות זהב וכסף וגם
כשעוסק במשא ומתן וסיי כוונתו
למען כחיכת הלדקה ולהחזיק ידי
עניים ולהיות מתמכר לחורייטא וצנה
מרווח הכל אליו י"ת ובעשה צחינות
מקדש ותרומי ית אפרשותא כי א"א
להיות צחינות עשה עוצ ערס סיהיי
קור מרע ולניך האדם לפרוש את
עלמו מכל צחינות הרע וידצק צכל
דצר עוצ השופע מלחו י"ת וצנה
מרווח הכל להסס יתצרך :

ועשו לי מקדש ושכנתי בתוכם
ואמרו חז"ל צחוכו לא כאמר
אלא צחוכס מלמד שהקצ"ה שוכן
צחוך לצות צכי אדם ושאל מדוע
לית הקצ"ה סיהיי הלבו מעשן לו אך
כרחה צחיה זמן סיי העשן כי

המעשן סיי אחר מעט העבל כי צעה
סילאו ישראל מומלרים וקצלו סחירה
פסקה זסינתן וסיי יכול להיות
ההגלות חלקית צכל מוקוס ולא סיי
לכיכין למוקוס מיוחד אצל א"ח"כ
צברמי צחטא העבל מה צגרמו
ונתמעטו הלצנות ולא סיי יכול להיות
ההגלות חלקית צכל מוקוס צכל
העולם לזאת לית הקצ"ה לעשות
מעשן מיוחד להסגרות סכינתו י"ת
פעכ"פ צסס יסיי ההגלות חלקות
ואדם ג"כ כך כי כאשר האדם מעשה
עמדו על דעתו הוא מקדש ומעשה
מעשיו אזי הוא משיג ההגלות חלקית
על כל גופו ואצרו ומצחין ומרגיש
אשר כל אשר ואצר אומר סרה
להקצ"ה כמו האצות אשר סיי מרכזה
להקצ"ה אך ח"ו כאשר האדם מקלקל
מעשיו ח"ו אזי על כל הגוף א"א
להיות עוד ההגלות חלקות לזאת
מליה הקצ"ה פעכ"פ יטהר לצבו
פעכ"פ יסיי ההגלות חלקות כחמכא
לצא צעי :

פרשת ויקרא

ומהפך החימר לבורה אזי עושה
מהגף כשמה והנה כר חלקים כצמת
אדם אדם זה כשמת אדם כי יקריב
מכס

אדם כי יקריב מכם קרבן לדי
הנה כתיב וצחי חלקים כוח
כשכרה כשאלם מעצר כוחו וגופו

נא כל האדם יכול להעלותם רק
 הלדיק כי בכל דור ודור יש לדיק
 זהו פירש אדם ולא כל אדם כי
 יקביז מכס קרבן לדי וון הצבחה
 ע"י כי יעלה את הדברים הצבוחים
 למקדים אז תקריבו את קרבנכם ישי
 נחשב כלנו תחס צגלמיכם מעלים
 כל הדברים הצבוחים שלכם כי
 הלדיק הא מעלה כל הדברים
 הצבוחים וכל ישראל ;

מכס קרבן לדי וון הצבחה וון
 הצקר הכה כתיב לכבודו צבוחיו
 ילרתו אף עשייתו צבוחיו זה עילם
 הצבוחים ילרתו זה עילם הילרה
 עשייתו זה עלם העפיה והנה צעילם
 הגשי לא נמלא רק דברים הצבוחים
 וצבוחים והאדם צבוח להעלותם
 נשורטן לכן הזקק האדם לכל
 הדברים הצבוחים יותר מכל הצבוחים
 כי הים וחויצ להעל חס אצל צבוח

פרשת צו

לדיקים ילכו צם וסיו להיפך נאמת
 ופייעים יכבולו צם וזה סעי' זאת
 הורה לפעמים לעולה ולנחמה
 ולפעמים ונחמה ולאדם וד"ל ;

זאת הורה לעולה ולנחמה ולנחמה
 ולאדם ולפעמים כי האמת
 היא שהורה צעלמה הלוואה צבוח
 לשמה ולקיים מלותיה נאמת עליו

פרשת במדבר

עדה צני ישראל לנשפוחם לכת
 אצוחם הכה ידוע נמי שידוע וכן הוא
 הלמות כי האדם צעצדית השם יתצדק
 צזיכוד גפו וסיערו ותלמות הצבוחים
 והעציות יכיל להגיע למעלות למדריגות
 היותר בציחות יותר מהאמלחם וסרפס
 ואפכים וסיות הקודש כי נשמת ישראל
 נחלצית

ואמר המעתיב זה המאמר
 הגם שתחלתו
 כבר נאמר צעירין קדישין קמא רק
 נחמה שחכר צסם השלים האמר
 ואמר חצל על דלצדן הוכסל צכאן
 ונאמר ג כ השלים רחמנא] מה שאמר
 צבוח תקפ"צ שאלו את נלש כל

והפחות מדי יקודות הכ"ל נמלא
 שבאדם יש צו מלא לטיבותא וחדא
 לגרעותא שאין למעט ממנו שבהטיב
 אדם דרכו ללכת בדרכי עבודת השי"ת
 ציזיך חוצרו וגיפו ויכול להגיע
 למעלה למדרגה יוחר גדולה מן
 המלאכים ושרפים וכו' כ"ל וח"ו
 בהיפך צרוע מעשיו יכול לירד לניקבא
 דתהומא רבא שחומרית וגופנית ללקח
 מעם ויסיך העפר והכל הולך למקומו
 לשורשו וזה עבודת כל ימי חי
 להפוך החומר לזרה ציזיך ח"ו
 מחלותיו הנשמיות ולהכניס האור
 בתוך החושך עד שיאור החושך מתוך
 האור ולא יהי שום הצדלה ופירוד
 ביניהם וזה ויהי לשון לער לצד מה
 שנאמר במעשה בראשית שהיא לשון
 שומה כבוד כי האדם לריך להכניס
 את האור הנכונה צעם צוקר ציזיך
 מרחיו וחומרותיו והפוך החושך
 הנכונה צעם ערצ שהיא החלואה
 הנשמיות לצוקר שיאור הח שך מתוך
 האור ויהי שניהם צעיה כחשכה
 כאורה ולהיות יום אחד ומלאך רע
 צע"כ יענה אמן שיהפוך לעוב צקוד
 וירא ד' את האור כי טוב וזה קוד
 הכי שיעקב וציו קראו לו גל עד
 גל היא לשון החגלית חלקים שאללם
 ה"י בהתגלות צלי שום מילך ודוחק
 כי גיפס וחומרם ה"י בתכלית
 הצהירות והזהירות והשיגור אור חלקים
 צלי

נחלצות עתה כקא הכבוד יחצרך וזה
 ידוע כי אלל כקא הכבוד כחוב ופני
 אדם ופני אר"י לייזן ופני שור ופני
 נטר לשמאל לארבעתן נמלא שמדריגה
 האדם יוחר עולה ומסובח מכל הגי
 חיות הנושאות את הכקא כי הוא
 מוקדם וכמהה בראשונה ובעבודתו
 וציזיך חוצרו יכול להגיע לאדם
 דעילאה הגבוה והנמש יוחר מהגי
 חיות נושאות את הכקא שהם ג"כ
 גבוהים ורמים וממלאכים והשרפים
 ואופנים צקוד הכחוב יעקב חבל
 נחלתו שבענוע קלה החבל החסותן
 מגיע לאדם דעילאה הגבוה וכו'
 שיסכן עליו השי"ת לחיות צקוד
 הכקא וזה כמראה אדם עליו ולמעלה
 ששומע עבודתו וציזיך חוצרו וגופו
 מחלותיו יכול להגיע לאדם דעילאה
 וכו' וכן יש באדם מדריגה פחיתה
 שאין למעט היענה כי זה ידוע למי
 שיודע שיש ד' יקודות אש רוח מים
 עפר והעפר היא הפחות והגרוע
 והמעוזה שצדי יקודות הכ"ל והוא
 המחור שצכולן וכל המוקדם היא
 המש. צה ודק ציותר מים מן העפר
 וכוח מן המים ואש יוחר גבוה ורמה
 מן הרוח ללד דציקתו ורוחניותו
 וגופו של האדם נכנה וכבר מן יקוד
 העפר צקוד וילך ד' חלקים את
 האדם עפר מן האדמה ואדם יקודו
 מעפר וקופו לעפר ויקוד הגרוע

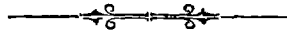
כיזוי לאור אלקיתו חכמה עילאה
 שהיא למעלה וגזרה הרבה מבור
 והחומר העז ועל כן נקרא צסס
 מושל אס רוח המושל תעלה עליך
 ככ"ל שהגעת והשגת לחכמה עילאה
 לאור אלקיתו הנקרא צסס רוח המושל
 וזה לשון תעלה עליך שהיא זאקראי
 בעלמא ועל כן אמר ומזהיר מקומך
 אל חכמה היינו מקומך שהיא קוד
 עפר שכברא מוננו בבור והחומר אל
 חכמה שהתראה לזכך אותו ולזכרו
 בתכלית הזיכוך והצטיינות מתאוות
 הגופניות והגשמיות שיאורו ג"כ
 בתכלית הצטיינות שניהם כאחד צסס
 צקוד ויהי ערצ וכו' ככ"ל ומלאך רע
 בע"כ יענה אמון תהי' זאה צקציעות
 ולא צדך חרעי כהוראת לשון תעלה
 ככ"ל וזה הי' מנה עפר יעקב ומספר
 את רוצע ישראל מי הוא זינה צקוד
 חמשים שפעי זינה כמספר מ"י ולזם
 אמר מי מנה אס הגעת למדריגת
 מ"י שהיא הזינה אז תראה לזכר
 ולזכך הגשמיות והעציות שצבור
 המוכנה צסס עפר יעקב שיאור
 צצטיינות וזיירות כמו המעלה למדריגת
 של מ"י קוד כי פערי זינה צקוד
 האחדות ולא צקוד המספר שהיא
 קוד התחלקות שיאורו שניהם צסס
 ותיבת מי שבתחילת המקרא הולך על
 שניהם על עפר יעקב ועל מספר
 רוצע ישראל שיכנס המ"י שהיא

הזינה

צלי קום עירחא וביעה צצצרת
 תאוותם וגשמיותם והי' גוסס זך וכקי
 בתכלית הצטיינות צקוד אדם דלעילא
 עד שמתחמת גדל הצטיינות האירו
 לצני לצן שנתחצרו יחדיו והאירו צהס
 גם כן הארה גדולה כל כך עד שבעל
 כרחן הודו כי מלאך רע יענה בעל
 כרחן אמון ולצן קרא לו יגר שהדותא
 יגר היא לשון מילך ודוחק והעידו
 שאפי' במקום מילך ודוחק שהיא
 מקום מושך ואופל שהיא בתאוות
 החומריות והגשמיות ובור העכור ועז
 ושם ג"כ יכולין להשיג התגלות
 ופירקום אלקיתו צזיכוך חומרי כי
 צקוד הכחוצ ויהי ערצ ויהי צוקר
 ככ"ל וזה גם כן כוונת הכחוצ השמים
 שמים לדי' והארץ נתן לצני אדם
 שמים כיזוי לחכמה עילאה אור
 אלקיתו שמתוך תאוותיות הוי' צ"ה
 אור עלמותו אין סוף יתצדך שמו הוא
 לדי' לריך האדם לתתא צזיכוך חומר
 ובור תתאוות הצהמיות לתאיר
 ולהכניס הארה וצטיינות שיאירו שניהם
 יחדיו קום צסס כמו איר עליון
 צקוד ויהי' ערצ וכו' וזה והארץ נתן
 לצ"ה שהוא קוד העפר ככ"ל שמתאיר
 גם כן כמו השמים שמים לדי' יחדיו
 ידצוקו ומלאך רע בעל כרחו יענה
 אמון ככ"ל וזה היא גם כן קוד
 הכחוצ אס רוח המושל תעלה עליך
 מקומך אל חכמה רוח המושל היא

הצינה על עפר יעקב ועל אקסר
 פהיא עינין התחלקות ויהי הכל
 אחדות אחד אור פשוט אור עלמות
 אין קף צ"ה ילא צי חלקים וחתות
 עציות הגוף וזה ג"כ קוד הכתיב פאו
 ארום עייכס וראו ווי צרא אלה כי
 אלה ארוזו קוד אצרהס ילחק ויעקב
 פהיא צקוד אריי קור נשר מארבע
 הסיות הנושלות את הכקא ולריך
 לקשר ולדצק את עלמו העיד אל
 שורשו פומחה וקור ואלצו כי נשוח
 צני ישראל חלוצות וחתת כקא
 הכבוד יתברך צקוד אדם דלעילא צקוד
 אדם פצארבע סיות פהוא המוצח
 וכו' ככ"ל לחצר הוי קוד הצינה עם
 אלה פהוא קוד גי סיות הנשאלות
 וישכן עליו הסיי"ת פהיי מוכן על ידו
 זיכוד חוננו ככ"ל פהיא כקא לשכון
 עליו הסיי"ת וזה וראו ווי צרא אלה
 פישצר הווי עם אלה ויהי צקוד ד'

סיות וזה פאו את ראש צני ישראל
 למשפחותם פאו היא עינין התחלקות
 פיראו להגזיה וליסא את ראש צני
 ישראל ר"ל את כפש רוח וכשמה של
 צני ישראל הכתובים צמות וצלאש
 צזיכוד חוננוס וגופם למשפחותם היא
 לשון חיבור ודיצוק כמו אקפתת היא
 פישצר וידצק כפש רוח וכשמה של
 צני פראל צזיכוד גופם לצית אצותם
 פהיא קוד דלעילא המוצח מצדי
 סיות כי נשוחס ומקורס מן העקוס
 פהיא ויהי כחשיכה כאלוה פיאור
 הגוף כמו הנשוח ומלאך רע צעל
 כרחו יענה אמן צקוד ויהי ערצ ויהי
 צוקר וזה לצית אצותם וכו' ככ"ל וזהו
 פכתוב פאו את ראש לשון יחיד כמו
 פלמעלה היא אחדות פשוט כמו כן
 למטה יחידו ידוצקו לאין סוף צרוך
 הוא אסדות אחד אמן כן יהי
 רלון †

פרשת נשא מה שאמר בשנת תקפ"ב

דצרים הפכיים ומנגדים זה לזה
 כשזה קס זה כופל וא"ל לסניחס
 פיעמדו צגדולה אחת ולהסתמש צכתר
 אחד כי הטוב היא עשות רלון הצורא
 צרוך הוא והענוגי פמשחשעע כציכול
 צעצורת

נשא את ראש צני גכסון גס סס
 למשפחותם לצית אצותם וכו' כי
 זה ידוע לאי פיודע כי זה לעומת זה
 עשה חלקים צעת הצריאה עוז
 לעומת רע ורע לעומת עוז והס פני

זכה יחיר יסדין ל"י כשנאחא נמלל
 שהנפש רוח ונשמה נקראים אחת
 ועיקר ירידת הנשמה צעולם הזה
 שיהפוך הרע לטוב והש"ת יהפאח
 ויקבל הענוג מארבו והנה הרשעים
 צועשים הרעים מאצדים את הנפש
 הח ונשמה שלהם נחמת שלהיעים
 אחר האווה גיפס האיוונדים לטוב רע
 היינו שנחמת רצוי הרע שלהם
 כהצטל הטוב ונעשה כולו רע וזהו
 צחי הם קרום נחם שיחלק אלופו
 של עולם מאוסיית אחת וכשאר מ"ח
 ונשלים חמת האווה עוה"ז וחמדיו
 וכו' ולהיפך הלויקים צועשים
 הטובים כהצטל הרע שזהם ונעשה
 כולו טוב ונקראים גבורים כמחז"ל
 איזה גבור הכובש את ילדו ויכנע
 וכש החמת הקדשה לכוף אותו לכל
 לך שירלה וזה אפילו צויהתם קרוים
 חיים היינו אפי" צעת שהם עוסקים
 צעניכי עוה"ז צלרכי גופם הנקראים
 צעם ויחה אעפ"כ נקראים חיים כי
 הם טוב וכובח וככנע ילכה חמת ידם
 להפכו לטוב וזהו קוד הספיק והשלך
 אחת ארלה כי הש"ת שלח הנשמה
 שנקראת אחת ככ"ל לעוה"ז כדי שעי"ז
 קבל הענוג ושגשגע בהפכם הרע
 לטוב שיהי" כולו טוב חם והשלך אחת
 ארנה ככ"ל והאלים לריך להיות צקוד
 הסקוק אחת מארץ חלומה שיראה
 להאמיח את האחת קוד הכשמה הכ"ל

ען

צטבוחה האדם כשעוסק צחורה
 ותפלה ונעשה עוצים צירלה ואהבה
 והתלהבות חזקה כי לזה הי" עיקר
 צירלה העולם. ור"ג היא רהיפך
 חזה לריוף אחר תלות עוה"ז והאחד
 גיפו למלכות מאוהיו. טוב היא
 נקטרה דקדושה רע היא נקטרה
 לחלא ועיקר עבודת הי"ם צעוה"ז
 לז"ח ילדו הרע ולהכניסו להקדושה
 להפוך אותו לטוב וזה חלי הגמול
 והניכש כי זה ס"ד הפקוק ד' איש
 מלחמה ד' שם ר"ל הש"ת מקבל
 הענוג ונעשה כשאלים הוא חיש
 מלחמה היינו כשהוא גביר הכובש את
 ילדו הנקרא מלחמה של אדם כל ימי
 חייו לנלחו ולהפכו לטוב ולכצטיי חמה
 הקדושה לעציד טומו להס"ת והנה
 הרשעים אינרים לטוב רע והלדיקים
 אינרים לרני טוב וע"כ הרשעים
 צחי הם קרוים יתים ולהיפך הלדיקים
 אפי" בנייהן קרוים חיים כ זה
 ידוע לנו שידע שנפש רוח ונשמה
 של האדם נקרא צעם חמת כי נשמת
 ישראל נחלצת מהחמת כקל כבודו י"ח
 וחמתו של הקצ"ה אחת וע כ
 נקראים כשחית ישראל אחת ועוד
 כנו אריות אחת הם חחלה ואונלע
 וסוף של איז כמו הן נפש רוח
 ונשמה נפש היא החחלת צירלהו
 ורוח היא צעוולע ע"י מעשים עוצים
 ונשמה היא נצטק כמו כחצו צוה"ק

הצרכה כזו כ"ל וזרכות לראש לדיק
 וטוב עין הוא יצורך צרכה כזו
 הצרכה את בני ישראל שיהפכו הרע
 לטוב צמעטיהם הטובים ויאחזרו להם
 יצרכך ד' היינו טעייז יקבל הטייט
 הענוג וטעטוע מעמו ישראל ויטי
 מוריד המצטכה וזרכה וטפע מהטייט
 ומחנה שגרמו תחלה הענוג וכו' כ"ל
 וזהו זאת עצודה מטפחות בני
 הגרשוני לעבוד ולמשא בני הגרשוני
 הם הכשמות שכתגרשו וכתחלתו עולם
 העליון לעולם התחתון הזה בגוף
 הגשמי ומורה לנו הדרך אשר לכו
 בה ואמר זאת עצודה בני הגרשוני
 העיקר העבודה שכתחלה הכשמה
 בהם העולם לעבוד עצירה הזאת
 להפוך הרע לטוב וזה נקרא צטס
 בצור הכובץ את ילדו ועבודה זו
 היא כמשא כי לא צנקל יוכל לצוא
 למדינה כזאת שנקרא בצור הכובץ
 את ילדו שייכע הרע תחתיו ולהטות
 אותו לכל ד' שירלה וזה למשא כי
 משא כדל היא זה וזה נשא את
 ראש בני גרשון גם הם למשפחותם
 לביה אבותם נשא היא ענין התנשאות
 והרוממות שיראו לכשא ולרואם בני
 גרשון הם הכשמות שכתגרשו וכתחלתו
 צעוטי"ז כדי שיהפך ויחקבל הענוג
 וינשא וירואם נפש רוח ונשמה
 שלהם הכתובים צראש. למשפחותם
 היא לשון התצורה כנראה לעיל

כמו

מן הארץ קוד עוטי"ז צמעטיו הטובים
 שיהפוך הרע לטוב ויהפך הטייט
 צמעטיו כ"ל וזה הסליך עטמים ארץ
 הפלחה ישראל ר"ל לכן כתחלה
 הכשמה צעוטי"ז הנקרא ארץ כדי
 הפלחה ישראל שטייט יהפך
 ויהפך צמעטה ישראל ע"י שיהפכו
 הרע לטוב וזה הפלחה ישראל כ"ל
 והנה הלדיקים צמעטיהם הטובים
 התהפכים הרע לטוב עוטי"ז הענוג
 וטעטוע להטייט כי זה עיקר הצריחה
 כ"ל לכן נקראים צטס זרכה כמו
 שכתוב זרכות לראש לדיק כי זרכה
 היא מלשון ליכור והמשכה מלשון
 זריכה ואמת הוים טע"י מעטיהם
 הטובים בתורה ותפלה ומעשה המלכות
 באהבה ויראה עוטי"ז זריכה והמשכה
 לזה העולם שמתכין הרע לטוב והטייט
 יקבל הענוג וטעטוע מזה כזיכור ואז
 הוא ממשיך רועם אור עליון לעולם
 התחתון וע"י שמתקבל הטייט הענוג
 וטעטוע ממשיך זריכה וליכור על כן
 כתיב טוב עין הוא יצורך היינו
 שמתחיל תמיד על הטוב שמתקבל
 הרע לטוב וכו' כ"ל הוא יצורך פירש
 תמיד הוא עושה זריכה וליכור כי
 תחלה הוא ממשיך מעולם העליון
 לעולם התחתון ואח"כ הוא ממשיך
 מעולם התחתון לעולם העליון וזהו
 שכתוב לאהרן ולבניו כה תזכרו את
 בני ישראל כי כה כמו כזה דהיינו

על ידי סיספוך הדע לעובז אמן כן
יהי רצון :

כמו מקפחת הוא סיראם לחבר
איהם למקום טכסתלחו אעס לאדם
ללעילא אשר זכסא כזודו יחצרך

פרשת מסעי

סינחול לו עליהם ולא יעשה עוד .
מעשי מלשון הנחגה בני ישראל כן
לריך כל אחד מישראל להחנהג ויחוז
עשה היינו ע"י לדיק הדור כחצים
מולאיהם למקעיהם היינו כי העבירות
פעשה כחצים לו בזכיות חבל ואלה
אם הוא מוסיק על הראשונים מעעיהם
למולאיהם כל מה פעושה זכות הוא
נחפס חלילה זיד קערלא אחרא
וכחצין לחוז וד"ל :

אלה מעשי בני ישראל אשר ילאו
מארץ מלרים וכו' ויחוז מעשה
אח מולאיהם למקעיהם ואלה מעעיהם
למולאיהם והקשה סינוי הלשון
בתחלה אחר מולאיהם למקעיהם
ואח"כ אחר מעעיהם למולאיהם ואחר
ע"פ מה שאמרו כ"ע שנאמר אלה
מוקל אח הראשונים ואלה מוסיק על
הראשנים והכין פירושן אלה אם
רולה אדם לפקול אח העבירות
הראשונים פעשה ויזקס מהסי"ח

פרשת ואתחנן

הקצ"ה כותן לו צית ואין אדם עושה
לדקס חלא מועוה טהשפיע לו הסי"ח
ולריך האדם להאמין באמונה שלימה
סהכל זכה הסי"ח כי כל פעל ד'
למענהו והארץ נתן לבני אדם כי עשה
הסתחנות העולמות עד האדם למען
עוזדו להגזי" אח הכל לו יחצרך וכל
אדם

ואתחנן אל ד' צעה הסוא
לחזר פירש"י סלדיקים
אף על פי שיס להם לחלות
צמעניהם העוצים אינם מצקסים חלא
מחנות חנס כתיב מי יקדמוני ואשלים
כי באמה אין עום דצר כי אם ממני
יחצרך דאין אדם עושה מוזזה אח"כ

מדה ומדה סקצ"ה מודד לו לריך
 האדם לדעת ולהחמין אשר כל העוונות
 היא למען לעצוד את הש"י כי לפי
 כל מה שהאדם מתחבב כן מודדין לו
 לעצודת הש"י וכשהקצ"ה כותן לאדם
 יקורים ח"ו היא למען יזכור שישיב
 מן חטאיו וכשהקצ"ה משפיע לי
 עוזה לריך לעצוד בשפע זו להש"י
 ולתת לו תודה וזה וידעת היום כי
 איתא בקפריס סלריך האדם להיות
 ממארי דחושבנא ולריך האדם להשגיח
 על כל עניניו היינו איך מתחבבין
 עמו למעלה ולעצוד את הש"י בכל
 מה שנוהגים לו בחיותו יום כי ציוס
 שמשפיעים לו שפע לריך לעצוד בזה
 להש"י ואם חו נוהגים לו יקורים
 יפסדו שמשפיעים ויזכור לשב אל ד'
 וזהו כי ד' הוא חלקים כי השם הוי'
 הוא רחמים רחמי הש"י וחלקים
 היא צביוני הטוב וזה ענין שלימות
 וכשהקצ"ה משפיע ח"ו יקורים לריך
 ג"כ לדעת כי היקורים הגם שהם
 מתחבבין דין צחיקי אלהים היא ג"כ
 מתחמי הש"י ולריך האדם לעצוד
 הש"י בכל עת כדכתיב שויתי ד'
 לכגדי חמיד ה"ו אפילו כשמתחבב
 עמו הקצ"ה צחיקי דין וכותן לו
 יקורים צחיקי נגד לריך האדם בזה
 ג"כ לעצוד הש"י כי ה' למען
 שיזכור צחיקי י"ת וימסוך בזה א"ר
 הרחמים והשם הוי' צ"ה כי אם ח"ו

כי

מתנה כי אעפ"כ לא עשו למענם
 רק למען הש"ת וזהו ואני תפלתי
 לך ד' עת רלון שזקקים בתפלתם
 שיעשו עת רלון אמן בן יהי רלון :

כי יודעים למעלה לא פעלו וזהו
 ואתחנן אל ד' צעת יהוה לאור
 שזקקים רק מ"ח על שפעלו צעתיים
 כי אע"פ שלא פעלו למעלה זקקים

פרשת ערב

שזדורות הללו הם זמקום כבוד
 והזיחין והלצבות כזוכין ומה יועילו
 הדבורים שלו רק יאמין שאפי' דיבור
 קטן של יהודי עושה רושם למעלה
 כדכתיב חלוקי הרוחות לכל צפר כי
 לנה רלה הקצ"ה כלל צעזדות צני
 אדם הלא עצודת העלמים גדולה
 מעצודת צני אדם אך רלון הצורח
 צדוקא צעזדות האיש הספל וכן
 רלון הצורח צדוקא צעזדות כשמות
 שבעתים הללו וכמו שהרגלים לריכין
 אל הגוף והראש בן הראש לריך אל
 הרגלים שהם מעמידים כל הגוף
 וכיכין עליהם זה פי' וה"י עקב
 תשמעון וכו' וה"י לשון שמה עקב
 תשמעון שיה"י שמה לפכו ית"ש
 אם האכש"ם שהם צחינות עקציים
 ישמעו למליתיו ית"ש ואז צדלי ושאר
 ד' אי' לך את הצרית ואת הסקד
 וד"ל: עוד מפי הכ"ל וה"י עקב תשמעון
 כתיב סוף דבר הכל כשמע ר"ל לריך
 האדם להציע ולהשגיח בכל דבר סוף
 סדר

קדי' עקב תשמעון אור עכשיו
 צדורות האחרונים העיקר
 שיתחזקו עם צני ישראל צאונה
 ביותר כי צאנה כשמות צני ישראל
 ותחילין להיות כושכין מאל"ק וכשמות
 ישראל הם קונה שלימה וכמו שצקוונה
 יש ראש וגוף ורגלים בן הכשמות של
 הדור האחרון עוקצא דמשיחא הנה
 צחי' עקציים והנה הצראש יש צחי'
 ראי' חישיות וטכליות ובגוף יש צחי'
 ראי' טכליות כדליתא הלצ מצין ודבר
 הכראה לעין אין צנה עינין לאונה
 כי הלא רואה צעיניו אך צרגלים אין
 צהם שום צחי' ראי' שייך שפיג
 לאונה ותחנות זה הכשמות שצדורות
 הנני שהם צחי' רגלים אשר יליהם
 איתא עד דמעא רגלין צרגלין עיקר
 התיקון שלהם היא צאונה היינו
 להאמין שאלא כל הארץ כצדו
 ונלכותו צכל מעלה וכל מה לעצד
 רחמנא לטצ עצד וגם יאמין ולא
 יפול לצ האדם ויאמר הנה הכשמות

מלכות הסיי"ח ועלה לזם היא יראה
עילאה כדכתיב ראשית חכמה יראה
ד' וזהו והי' עקב השמעון שהוא
הסוף כדכתיב עקב ענוה יראה ד'
אך ושמרתם ועשיתם אוחס סיהי'
היראה באופן זה סיוכל לקיים מלות
החורה היינו זיראה עילאה כדכתיב
ראשית חכמה יראה ד' וד"ל :

ועתה ישראל מה ד' אלקיך שאל
מעמך כ"א ליראה אחר הרב

ז"ל כי זה ידוע כשקצ"ה גוזר
גזירה הלדיק מצטלו וא"כ ירא הקצ"ה
לבזור גזירה שמש יצטלנה הלדיק וזה
פ"י הספוק ועמה פ"י צעת הזאה
מה ד' א' שאל מעמך פ"י מצקשין
ישראל מדי כ"א ליראה סיהי' לדיקים
צעולם וירא הקצ"ה לבזור גזירה שמש
יצטלנו הלדיק וד"ל :

הדבר מכל עניני עוה"ז והענוגיו כי
הכל כאין וכן סוף האדם וכשיטגיה
האדם בכל זה יכנע ויטבור לצבו
ומפחד הסיי"ח ויצוא לידי יראה ד'
כדכתיב עקב ושמרתם אוחס או
ירלה כי סנה באדם יט רע"ה אצרים
וט"ס הגידים וצחורה יט רע"ה מ"ע
וטק"ה ל"ח והאדם מוסיב לעצור
צכל אצרו וגידיו וכשיטגיה האדם
על סוף כל דבר מעניני העוה"ז
וסוף האדם ויטחכל צמעטיו ויראה
איך הוא מרחק מהסיי"ח יקטין
צעניו ויפסוד ויחדל מלעשות מלות
הסיי"ח ולא בן הוא לך אומי כי
אס יתחק מעצודתו צהמלות יהי'
רחוק מדי כדכתיב אה האלקים ירא
ואה מלותיו שמור כי זה כל האדם
ואדם נצח לירא מלפניו ולעשות

פרשת תצא

שאל הרב ז"ל למה לא כתוב אשר
יקרך צדך והסיב צלטון לחות כי
מהראוי והנכון שלא יהי' יודי צדך
הזה צלטון אשכנז [ס"א איז ניט
גלייך אז איין יוד זאל זיין צא
דעס דרך] :

אשר קרך צדך אחר צדך לאות
אשר קרך היא לטון יוקר
פינע שטיכ הרע קרך היינו שטיכ
הרע ממה אחרת שחיי יקר צעיניך
צדך פ"י כי אחס הולך צדך
החורה ותיקר כעסך צעיניך ואח"ז

פרשת תבא

זרלאט השנה וזרלאט חודש זרלאט
השצובע וזרלאט היום. זקני הוגיד ז"ל
אמר ושמה זעב"ל ר"ם טעמים כקודות
אותיות היינו טלריך ראשית המחשבה
ליהן זחפלה ואז הוא עוב לו :

באופן סבי ולקחה מראשית כל
פרי האדמה ופי' כשיי
מראשית ולא כל ראשית . מראשית
נקרא הלדיק הדור . ולא כל ראשית
שיט הרבה לדיקים אצל לריך כל
איש לדבוק עלמו ללדיק הדור . וזה
מראשית כי לדיק הדור יש לו זחיות
ליכור כמו הליכור שדרך אליו יורדים
כל השפעות לעולם ולכן לריך לדיק
הדור לראות שלא יתום זו איזה
דבר כי אז ח"ו לא יוכלו לינד
השפעות לעולם ולריך כל אחד ואחד
לזקט מהשי"ת שיקבל השפע מהלדיק
הדור וזהו פי' והי' לשון שמהה כי
תצוא אל ארץ החיים ששם תקום
השמהה אז יוכל לקבל השפעה
מהלדיק הדור ויש אנשים שועים
ומתנגדים ששואלים לחסידים למה
הלריך לך להלדיק ומה פעולה פעלה
אלל הלדיק אצל הם שועים ואינם
יודעים פעולה הלדיק :

ועוד אמר זשבה זה שיש אנשים
טלריכים לשוב זשפיעות
ועצירות טצידם ר"ל ויש אנשים
אחרים

והי' כי חזא אל הארץ וכי' אע"פ
שמה"ח כתב שהשמהה היא
כי חזא אל הארץ עליונה ואכי אומר
לשיפך שיעקר השמהה היא זשטיב
דרכו זעוה"ז כי אין זה טכל דנהרין
לי' טצילין דרקיע כטצילי דנהרדעי כי
העיקר היא להסחיר טצילי דנהרדעי
כטצילין דרקיע וד"ל ולקחה מראשית
היינו מראט היום ואם ח"ו מכלכל
ראט היום הגם שלומד אחר כך
ומחפלה על כל זה הטל הנה מעשי
העוועים ולהיפך אם נקדט ראט
היום לדי' אזי ישי' זעות טכל מעשיו
טל כל היום ישי' לטס שמים וזה
שאמר הכחוב אלקים אלי אתה אשמך
פי' לשון שמרית ראט המחשבה
זשמרית הוא למהה לך כעשי כמה לך
זטרי לך דווקא אזי זארץ ליה ועיף
זלי מים אפי' הולך אח"כ זארלויות
הייכי זמשא ומתן זלי מים אין מים
אלא תורה כן זקודט מחתיך אוכל
לחיות אוחך זקדוטה . וזה פי' מפני
טיבה תקום היינו קודם שחזקין
זהיום תקום היינו זחחילת היום וזה
פי' לעיר אנכי לימים כמו לעיר שיש
לו כח יוחר מן הזקן כן לריך להיות
לעיר לימים ולמשול על הימים ולא
הימים עליו ח"ו וזה פי' שהט
עיקר זרלאט היינו זכל מראשית

אחרים פהתפוצה פלהס היא סידעו
 סבל מליה ומעשים נוצים ותורה
 פלהס עדיין אינו בפלימות פלא יהי
 פאמלע ליזה פני ויס אכסיס
 פהתפוצה פלהס ע"ז האופן סידעו
 סבל מה פעשו עדיין אינו פהחלה
 נגד פסי"ת וד"ל :

עוד אמר בפצת זו כעת אין לנו
 לפאול רק פוחנת חכס כי
 פיויס הקדמוכים היי אכסיס פפרשו

אינו מן העולם ומקצים לפסי"ת
 היי להס לפאול פכר על ענדחס
 אזל עכסיו פהעולם נחגסס מאוד
 אין לנו לפאול רק פוחנת חכס אך
 פקודס פייפאל פוחנת חכס לריך
 לפהיפצ אה עלמו פליזה אופן עומד
 פהיכל פמולך לפקפ מ"ח ע"כ לריך
 לפוב פקודס ופלהס חלקי פפוצה
 יס כ"ל :

עוד מה שאמר על פרישה דג"ר בשנת תר"ן

ורדי כי תבא אל הארץ וכו' ולקחת
 מראשית כל פרי האדמה ופי'
 רש"י מראשית ולא כל ראשית הכס
 כתיב הלכה עמודי' פצעה זה הי'
 מרות לריכים להעלות למקורס היינו
 מדיה פחסד פהוא מרות אהפס לא
 יסי' רק להפיי"ת וכן מרות היכלה
 פאס תבוא לאדם יכלה חלוקיה לריך
 לדחיה היכלה הולת מפני יכלה ד' כי
 הוא הפליע פבולמו וליה אחר פניי
 וכן מרות הפפארת פהיה הפפארו' פאס
 יבוא לאדם גלות פייפפוב פהפפארות
 אינו פייך רק להקצ"ס וכן מדיה
 פכלהן וכן פאר המרות וזה ענין
 הפכיריס פהיי מפצעת פמיכים נגד
 ז' ימי הפכין וליה כאמר פשר תבא
 מאלכך פלריך לפפיה כל הדפריס
 פגפנייס מ"ז המרות לפני ד' אלפיך

וזהו ראשית פכרי אדמתך תביא פיה
 ד' אלפיך והנה כתיב פראשית פרא
 חלקים ופריגים פחכמחא פרא כי
 ראשית נקרא חכמה ולריך לפקדיס
 פיהלה לפחכמה כדכתיב ראשית
 חכמה יכלה ד' ופאס לאו נקרא
 חכמהו מרותו מפגפיו ויכלה פיה
 פפער להחכמה כמו פכחוב זה פפער
 לדי וזה וזה פתפפרין כחל כדליהא
 פזוה"ק ע"פ פזאת יבוא אהכין אל
 הקודש כי פיה מרות פיהלה ע"כ
 אכי פומר פאס האדם אין לו אמונה
 ויי"ש אף פריה לומד ומחפלל ופוספ
 פדעתו פהוא עושה רלון פבורא פיה
 אז הוא מפיפך אל פייפך וליה פיי
 רש"י מראשית ולא כל ראשית כי
 ראשית נקרא חכמה כ"ל רק לריך
 לפקדיס פיהלה לפחכמה פל יסי' פיי
 חכמה

להעלות הכילולים קדושים לרי ומילא
 יפול הרע וזה נקרא הוחקה אמנס
 זה לריך להיות רק דצברים סמותרים
 כמאמר ז"ל קדש עלמד צמתר לך
 הגם שיש גם דצברים האקורים מיות
 הצורא צ"ה כמאמר וחסה נח"י את
 כולם רק שהצורא צ"ה הצין ויודע
 שצדברים האקורים הרע גוצר על
 הטוב וא"א להעלות הטוב הנמלא
 שמה ויכל מ"ו להשאר עם לכן אקור
 הדצרים הסם ולזה אני אומר היום
 ק דם ר"ה שלריך לעשות השוצה
 היינו תפוצ ה' ככ"ל היינו ככל דצר
 שעיסה צמאלל וצמשתה ושאר דצרים
 שיה"י רק צצביל הצורא צ"ה וצנה
 צכל דריך דעהו כנ זה היא צלדיקים
 הקידמים אך עכסיו לא די שצדצרים
 הגשמיים אינם מכוונים להצורא צ"ה
 אלא סף צהירה ותפלה אינו מכוונים
 לשמו יתצרך ודי יסיב לצכו לעבודתו
 וליראה אמן כן יהי רצון :

הכמתו מרובם מנעשיו וזהו ג"כ עכין
 השוצה תפוצ ה' שלריך להס צ כל
 הוגדת להצורא צ"ה וזה עכין מה שאמר
 צמאל צמקום צבעלי השוצה עומדים
 אין הלדיקים גורים יכולין לעמוד
 ולכאורה הדצר פלא הלדיק פלא טעם
 טעם חטא יה"י צמדריגס קטנה מהצעל
 השוצה שטעה כמס עצירות נקודס
 רק העכין היא כי יש ציעול דינים
 ומיחוק דינים ציעול דינים נקרא ונה
 שסמוטא משליך הרע שלו ומצעל
 איתו ומחטיל להיעיב דרכו וזה נקרא
 לדיק גמור והרמ"י מהגמורא האקדס
 את האטסה ע"מ שהוא לדיק גמור
 ונמלא נטע מקודשת שגא הרהיר
 השוצה צלצו וממילא מוצן שהעיסה
 השוצה ועוז דרכיו הרעים נקרא
 לדיק גמור אך הוחקת הדינים נקרא
 היינו תפוצ ה' כי הוחקת דינים
 היא שמעלה הכל להצורא צ"ה כי
 צכל דצר יש טוב ורע והאדם העיבד

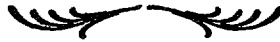
השמטות לפרשת ויצא

נקום פוגע צהשי"ת על ידי שמשגיח
 צכל דצר על כילוך הקודס שמי"י
 אהו כי לונח זה חסיות ה"י כלל
 ה"י ע"י זה פוגע צהשי"ת צכל דצר
 וכתיב השמים שמים לדי והאקץ
 נסן

ויצא יעקב מוצר שצב וילך חרנה
 כשכשמת הלדיק יוכדות מן
 עולם העליון עולם החיצור עולם
 הסיוד לעולם הזה עולם הסיוד
 צחיות חרון אף ויפגע צמקום צכל

ו"ד ויש לדיק תחתון המעלה המעוררת
 לתתחא בחיכות עי נוקצין וכשמשגיחין
 בעולם הזה רק על פנימיות נעשה
 קולם מולכ ארלה וראשו מניע
 השמיעה וחסם הדבקים צדי אי איך
 יכולין להיות דבוק באמת בשמיעה
 כשמשגיחין בכל דבר על החיות שומע
 הדברים זהו דבקות האמתי וזהו
 אחס הדבקים צ"ס אלוקים חיים
 כולכם היום וד"ל :

כתן לזכי אדם. השמים שמים לדי שיינו
 עולם סיחוד והארץ היא עולם הפירוד
 כתן לזכי אדם לחצרו וזהו כל פעל
 די למעשה לענן סיו ויחלום קולם
 מולכ ארלה וראשו מניע השמיעה
 שמעיינין הארלויות ומשגיחין רק על
 הרחיות ומפנימיות וכל דבר ועמך
 כולם לדיקין לעולם ירשו ארץ וכחי
 צוהר הקדוש דהא עלמא צין חרי
 לדיקים יתצו יש לדיק עליון בחינות

מה שאמר בר"ה

הינה חס פי' הכחוש אס עונות השומר
 יס פי' אס אחס השומר העונות
 ולא תכלה לקלוח על העונות אס כן
 קדוהי ווי יעמוד איך אחס בעלמך
 בלא קליחה על שמיעת אס הינה
 כעלמך הגורא ס"ל :

שאר הרב זללה"ס למה נקבע
 ראש השנה בראש חודש
 ועל זה אמר פסע הכחוש אס עונות
 השומר יס אדכי ווי יעמוד כי עמך
 סקליחה לענן מורא ופסע הכחוש כך
 היא על דרך הגורא שאמר הקצ"ס
 סציאו עלי כפרה על שמיעתי אס

מה שאמר להנוכה

גדולה פי' שנים ולצוק נעשה לדוקי
 וחירץ כי זס ידוע סלדוקי אינו מלאין
 בחורס סבעל פס סנקרחת כר עלום
 סעלום לסעוע דברי סכמים וסורס
 סככתח

בימי מחתיו בן יוסן כ"ג וסקסס
 הרב למס יסס אוחו אחר
 יוסן כ"ג סלל יוסן כ"ג ס"י לדוקי
 כעלמך חז"ל יוסן כ"ג סיעס צכסוסס

סייכו כר ונורס ככ"ל חייב אזל רי
 יסודא פוער סייכו כי ר"י הוא
 ונתתיהו ורולה לתקן כשמת יוחנן כ"ג
 ולשעור אותו ותיקן אותו ע"י כר
 חכוכה כי ע"י נעשה סכס וזה שאמר
 ונתתיהו בן יוחנן כ"ג שיחס אותו
 אחר יוחנן כ"ג וד"ל ?

טצכתא נקראת תורה אור ונומל
 שיוחנן לא האמין בכר ונורס ואיתא
 בצרכות דמתתיהו זהו רב יסודא
 ואיתא בגמרא סניח סכוכי את כרו
 מצמוץ סכוכי חייב רב יסודא אומר
 בכר סכוכה פוער ואמר הוא זללס"ס
 כי סכוכי היא אותיות יוחנן וזה פי'
 יוחנן פסוליא וסניח את כרו מצמוץ

מה שאמר במ"ו בשבט בשעה שהי' נותנין הפירות על השלחן. פתח ואמר

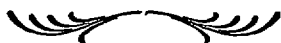
לסיות צדוס נטצרה צכדי סיס"י צצמיכות
 זצמי אלקיס סייכו סיס"י קרצן לדי
 לצמיכות אלקיס ע"י רוח נטצרה כי
 לצ נטצר וכדכה אפי ע"י צמיכות
 אלקיס סייכו למלועיס ודיכיס ג"כ
 לא תצוס רק העיקר פיראס האלס
 להחקדק ולעסר את עלמו צכדי סיזכה
 לסיות קרצן לדי דווקא וסיצצרכו ע"י
 כל צמיכות וצדריגות סכוכין וסו
 פירש צרפא לסון על סחייס וי
 צמקריצ את עלמו צאמת אזי הוא
 צרפא לסון כי על ידו מעלה סכל
 וכעחק סכל וסלף צה סייכו וי סאיכו
 צצדריגה סכ"ל אזי חקנתו סצר צרוס
 סייכו לצ נטצר סיס"י צצמיכות לצ
 נטצר צצמי אלקיס רוח נטצרה ככ"ל
 וסו צע"ו צצצע ר"ה לאילכות כי
 האלס על סקדה ווי סזוכה ציכלתו
 להחקרצ לעץ סחייס מעת סזחת לעשות
 א"ע קרצן לדי סיפעלס סכל ע"י וד"ל ?
 לפורים

כתיב צרפא לסון על סייס וסלף
 צה סצר צרוס וסכה כחיצ
 אדס כי יקריצ וסס קרצן לדי ון
 סצסעה ון סצקר וון סללן חקריצו
 את קרצכס סייכו כי כל וס סצרל
 סקצ"ה צעולס לריך סכל להחקרצ
 אל האלס וע"י וחקרצ סכל לאין
 קוק צ"ה וסו ספי' אדס כי יקריצ
 וסס קרצן העיקר סיס"י קרצן לדי כי
 זה צכח האלס דווקא סיס"י קרצן
 לדי ועי"ז ון סצסעה וכוי חקריצו
 סכל את קרצכס עי"ז סאלס וקריצ
 את עלמו צרע"ח אצרו וססי"ה גידוי
 לדי עי"ז מעלה וקריצ סכל צמיכות
 צקר וצסעה וסלן ג"כ לדי וכל זה
 כעאלס זוכה לסיות קרצן לדי כי
 לאו כל אדס זוכה לזה כי וקודס
 לריך לסיות רוח נטצרה כע"ס צצמי
 אלקיס רוח נטצרה סייכו כעעדיין
 איכו ראוי לסיות קרצן לדי וסויצ

מה שאמר לפורים

עוצר והקצן קיומח לעולם הבא עד
 ללא ידע צין ארור המון לצרוך מרדכי
 היינו סבל המדות לא יתיי רע חיו
 רק כילו צרוך ואז בעולם הבא לא
 ידע צין אריר לצרוך כלל ויהי כולו
 צרוך וד"ל †

קייב אינט לבקווא צטוריא עד
 ללא ידע צין ארור המון
 לצרוך מרדכי והנה אין זה צוודאי
 חכליה המכוון ח"ו אכן הפירש היא
 כך סבל אדם ירא את ד' חייב
 לבקווא עלמו צחורה והלכה פהמה
 בקראים פירות בעוה"ז פהוא עולם

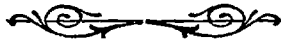
מה שאמר לפסח

וועטיס מחכמתו אין חכמתו מחקיימת
 ולמה נקט בהמעלה צרישא כל
 פחכמתו מרובה הלל המעלה אינה
 גורמת לו רק מסקרון גורם לו . אמנם
 לכל דבר צרא הצורא צ"ה נרתק להיות
 המספן מחקיים על ידי הנרתק ע"ד
 לזוטר לשמש פס אוחל צהם והנרתק
 היא המצקה פלא ינקו החילוקים ח"ו
 מהמספן והנה החכמה היא מספן
 והמעשים הם הנרתק והם הם הכלי
 המחזיק להחכמה וכשהחכמה מרובה
 נחלל האי מותר החכמה טוב אין לו
 נרתק להיות מחכמה צו ועומד צרגליו
 ויכ"ל נחלל צו החילוקים ח"ו ואינה
 וקיימת ע"י המותר לפ"י גוף ומקלה
 החכמה המונה ומחכמה בהנרתק
 כיון

אמר כהיז וחכמו והגדלו וחזואו
 צעדי עדים פדים נכוכו
 ושעך למח ואת ערום ועריה ואעצור
 עליך ואראך מחצוקסה צדמייך ואומר
 לך צדמייך ח"י ואומר לך צדמייך ח"י
 וכו' ורקדק צחמלה על מאמר המענה
 באצות ראצ"ע אומר כל פחכמתו
 מרובה מעעטיו אין חכמתו מחקיימת
 וכו' והקשה הלא עיקר כוונת התנא
 באמרו אין חכמתו מחקיימת היא
 משום פמעטיו וועטיס מחכמתו לא
 משום פחכמתו מרובה מעעטיו והתנא
 החקרון צל להפציעני באדם פיש לו
 מעשים וועטיס מחכמתו זה גורם לו
 פחכמתו אינה מחקיימת וא"כ כך ח"י
 להחלל למינקט ולומר כל פמעטיו

השקצו להם השני מלות אלו כמגשים
 מרובים וזה שאמר ותרכבו חבילי
 בהיות כפתח לבם פערי צינה ותצואו
 צעדי עדים רועז לחמשים יערי צינה
 קדים נכונה ופערך לוחי כי החכמה
 קם בהם ועומד נכון אונס את ערום
 ועריי צלי לצוש והחכמה היא בהתגלות
 צלי כרחק ומכסה ובחמיי השיי"ת
 התחסק עמם והוא להם ואראך
 והצוקת דמויך הרי דמיס דם הפסח
 ודם מילה ואלו השני מלות השונים
 לפני השיי"ת כמעשים מרובים שעל
 ידי זה יתקיים החכמה וזה שאמר
 ונקיים ואומר לך דמויך חיי להיות
 החכמה חי וקיים ככ"ל וד"ל †

כיון דצעלה מקלחו צעלה כולה ח"ו
 וכמלא לעיקר המסרון היא צהאי
 גברא מה שחכמתו מרובה ואין לו
 כרחק משום זה צעלה כולה ולזה
 נקע התנא המסרון צרישא ואמר כל
 שחכמתו מרובה ואין לו כרחק זה
 גורם שאינו מתקיימת והנה צלחה
 ישראל ממלרים וכפחה להם פערי
 אורה בהתגלות חמשים פערי צינה
 אז חכמתו מרובה אצל לא היי להם
 שום מעש"ע שיהי כרחק וכלי להחזיק
 החכמה ואחזו להם הישראל הנך שני
 מלות דם מילה ודם פסח להיותם
 הם המעשה וישקצו אלו כמעשים
 מרובים להיות כרחק וכלי להחזיק
 החכמה והשי"ת ברוב רחמי וחסדיו

מה שאמר בשבועות

יש צו עוז ורע העוז נקרא אללו
 פנים ורע נקרא אחיר והלדיק בכל
 עשיותיו מפריד הרע מהעוז ולכן
 כשאלם צא להלדיק יוכל ח"ו לרמות
 אותו בצחיות הרע הנקרא אחיר ואחר
 שיש צו ג"כ רע על כן אם זה האיש
 הצא צחיות להתקשר את עלמו
 צהלדיק ולהציע העצו צהלדיק אזי
 עוזר לו השיי"ת שיראה את הלדיק
 רק בהעוז שלו בצחיות פנים והאיד
 פסוא

פעם אחת בצבועות פתח ואמר
 כתיב והציעו אחרי מעשה
 שחשדוהו צאשת איש וכי שייך להגיד
 זה על מעשה רצינו עיה אך האמת
 היא שקודם העל אלה"ר היי העוז
 מופרד מהרע לגמרי ולא היי שום
 הערובות עוז ברע אכן אחר החעל
 נעשה הערובות רע צעוז ואין דבר
 שאין צו הערובות עוז ברע ולכן
 ככל דבר אפילו צהלדיק הדור אחי

צא ליראות ואז ח"ו יוכל לחטור את
הלדיק וזהו שכתאמר והציעו אחרי עושה
היינו שהציעו צו צנחניות אחר
ולמוד שחטוהו צאסת איש וד"ב :

שהוא מפריד הרע והטוב אכן אם
צא להלדיק ואין צלצו להחקקר אליו
יוכל להזדמן שיראה אותו צנחניות
אחר ח"ו כי כמו שצא לראות כך

מה שאמר בהינות

ויוכל להזיק יען כי היא נקטורא
דענאלא וזה חלי' אם האדם עושה
בהשפעה מלוח ומעשים טובים ולדקה
אזי נחחק השפע וכעשה צנחניות ימין
אכן אם צא השפע לאיש כילי רח"ל
אזי כשארם השפע צנחניות ענאל
ולדיק הידא דצר די להשור מנחה כי
היא נוסוכן לו נאוד וד"ל :

הישיב אחר יעניו הכה בזמן שצית
המקדש כ"י קיים היתה
יורדת השפע לישראל מלד ימין
ולאומה העולם מלד שאל ואחר
המורצן יורדת השפע מקודם מלד
ימין לשאל שהם האומה העולם
ומשם יורדת השפע לישראל ולכן גם
השפעה שהיא כעת אלל ישראל
היא צנחניות ענאל ונוסוכן נאוד

להוטים על נ"ך

העליון מזהירים אותו לילך אל דרום
צבדי לקיית חכמה חכמת האמת חורה
ומלות כמאמר הגמרא שמשציעין
אותו היי לדיק וכי אלל האדם לא
כן הוא עושה כצא לעולם הזה הוא
קוצצ אל לפון לאסוף הין רב קוצצ
קוצצ הולך הרוח רק ללצור כעפר כסף
ולדיק אחר מותו להחגלגל פעמים
ושלש

הולך אל דרום וקוצצ אל לפון
קוצצ הולך הרוח ועל
קציבותיו קצ הרוח ואמר הרב זללה"ה
דהכה ידוע לכל כי לפין נרמוז על
עושר ולפון זה יאה ודרום נרמוז
אל חכמה כמאמר הגמרא הרולה
להעשיר ילפין והרולה לחכים יורים
והכה האדם כשיואלח הנשמה מעולם